

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Z. F.**, zastoupené JUDr. Jindrou Čihákovou, advokátkou se sídlem Ječná 518/32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2014, č. j. 80/2014-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2016, č. j. 4 A 37/2014 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na zaplaceném soudním poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně JUDr. Jindry Čihákové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 16. 9. 2013, č. j. MHMP 1064998/2013/Voj, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť

porušila povinnosti uložené v § 4 písm. c) a § 17 odst. 5 písm. d) téhož zákona. Žalobkyně se uvedených přestupků dopustila tím, že při řízení motorového vozidla dne 2. 7. 2013 kolem 10:19 na ulici Křížovnická v Praze ve směru od Smetanova nábřeží ke křižovatce s ulicí Platnéřskou předjížděla po tramvajovém pásu, na nějž byl vjezd zakázán vodorovnou dopravní značkou č. V13a (šikmé rovnoběžné čáry), před ní jedoucí vozidlo, jehož řidič zastavoval před vyznačeným přechodem pro chodce, aby umožnil chodcům na přechodu bezpečné přejití vozovky. Za spáchání těchto přestupků magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 6.000 Kč a zákaz činnost spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 8 měsíců.

[2] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím. Z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že se žalobkyně vytčených přestupků dopustila. Odvolacím námitkám, které směřovaly k posouzení řádnosti omluvy z ústního jednání, žalovaný nepřisvědčil. Žalobkyně měla dostatečný prostor, aby svou omluvu (zahraniční dovolenou) doložila, přesto nepředložila cestovní smlouvu neprodleně. Nadto, žalovaný považoval uvedenou omluvu za účelovou. E-mail cestovní kanceláře K. T. s. r. o., který měl spolu s cestovní smlouvou doložit řádnost omluvy, odeslal jednatel cestovní kanceláře O. F. - tedy osoba vůči žalobkyni blízká. Smlouva obsahovala také nesrovnalost ohledně data jejího vystavení. Jako datum podpisu smlouvy je uvedeno 9. 9. 2013, datum splatnosti podle téže smlouvy však měl být již dne 13. 8. 2013. Krom toho, uzavření smlouvy den před uskutečněním dovolené, která měla začít dne 10. 9. 2013, se nejeví jako pravděpodobné.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V prvním okruhu námitek žalobkyně tvrdila, že nepředjížděla jedoucí vozidlo, ale objížděla vozidlo, které v době, kdy jej míjela, stálo. Nemohla se proto dopustit porušení pravidel o předjíždění. Žalobkyně připustila, že vjela na vodorovné dopravní značení a koleje tramvaje. Takové jednání však zákon o silničním provozu dovoluje v § 13 odst. 2 za účelem objíždění překážky. Správní orgány se těmito skutečnostmi nezabývaly. K této námitce městský soud konstatoval, že v rámci správního řízení žalobkyně neuvedla žádné právně významné skutečnosti týkající se stíhaného jednání, ani neoznačila žádné důkazy. Důkazy navržené v žalobě k těmto tvrzeným skutečnostem proto soud neprovedl.

[4] Dále se městský soud zabýval okruhem námitek vztahujících se k omluvě z jednání před správním orgánem prvního stupně. Předvolání k ústnímu jednání na den 10. 9. 2013 bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou s dostatečným předstihem dne 16. 8. 2013. Žalobkyně byla poučena, že nemůže-li se k nařízenému jednání dostavit, je povinna se bezodkladně a s uvedením důvodů omluvit. Žalobkyně reagovala omluvou, v níž uvedla, že v den nařízeného jednání bude na dovolené. Omluvu založenou na tvrzení o čerpání dlouhodobě plánované dovolené, která není doložena žádnými doklady, však nelze hodnotit jako náležitou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29). Magistrát plně šetřil práva žalobkyně, když ji vyzval k doložení důvodů omluvy. Tato výzva byla žalobkyni doručena v souladu s § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Není přitom rozhodné, zda se s ní žalobkyně skutečně seznámila. Dostačuje, že měla objektivně možnost tak učinit. Žalobkyně si mohla vyzvednout výzvu na poště od 2. 9. 2013. S ohledem na skutečnost, že v omluvě tvrdila, že

má zahraniční dovolenou již objednanou a zaplacenou, byl magistrát oprávněn požadovat, aby omluvu doložila „*neprodleně*“. Podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněné z přestupku tak byly splněny. Za popsané situace nebylo třeba, aby se žalovaný zabýval účelovostí omluvy. Učinil-li tak, nezakládá to nezákonnost jeho rozhodnutí.

[5] Závěrem městský soud neshledal důvodnými ani námitky vztahující se k individualizaci trestu a výši sankce. Magistrát se zabýval okolnostmi spáchání přestupků, mírou zavinění i osobou žalobkyně, zohlednil přitom záznamy v evidenční kartě řidiče (žalobkyni byla čtyřikrát uložena bloková pokuta a Obvodní soud pro Prahu 2 jí uložil trest zákazu činnosti).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka vytkla městskému soudu, že připustil a potvrdil nesprávné posouzení skutku správními orgány, které odkázaly na § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Skutková podstata měla spočívat v tom, že stěžovatelka předjížděla před ní jedoucí vozidlo, jehož řidič zastavoval před přechodem pro chodce. Stěžovatelka již namístě nesouhlasila s určením druhu přestupku. Vozidlo jedoucí před stěžovatelkou zastavilo nebo stálo ve smyslu § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu. Stěžovatelka tedy objížděla stojící vozidlo s rozsvíceným ukazatelem směru vpravo. Jinými slovy, stěžovatelka nepředjížděla před ní stojící vozidlo, ale objížděla vozidlo, které stojí nebo zastavilo podle § 16 uvedeného zákona. Pokud neexistovaly důkazy prokazující vědomost stěžovatelky o tom, že se jednalo o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. p) zákona o silničním provozu, neměl městský soud napadené rozhodnutí potvrdit, ale měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*.

[8] Městský soud nesprávně posoudil také podmínky pro projednání přestupků bez přítomnosti stěžovatelky na jednání. Magistrát dodatečně vyložil v neprospěch stěžovatelky význam pojmu „*bezodkladně*“. Uznal fikci doručení v době, o které věděl, že stěžovatelka byla na dovolené v zahraničí. Bez bližšího odůvodnění dovodil, že omluva byla účelová, protože cestovní smlouva byla zaslána osobou blízkou. Závěr o účelovosti odůvodnil také datem uzavření cestovní smlouvy, aniž si ověřil, zda uzavření nepředcházely další závazné kroky (např. zaplacení zájezdu 3 týdny předem).

[9] Stěžovatelka shrnula, že městský soud měl rozpoznat pochybení správních orgánů při podřazení jednání stěžovatelky pod skutkovou podstatu údajného přestupku a při posouzení omluvy z jednání.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány a krajský soud podřadily jednání stěžovatelky pod nesprávné ustanovení zákona o silničním provozu.

[14] Podle výroku rozhodnutí o přestupku stěžovatelka porušila mimo jiné zákaz stanovený v § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého „[ř]*idič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi*“. V kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že se porušení uvedeného zákazu nedopustila, protože „*nepředjížděla*“, ale „*objížděla*“ vozidlo, které stálo nebo zastavilo ve smyslu § 16 téhož zákona („*Řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.*“).

[15] Z tvrzení stěžovatelky ani ze skutkových zjištění přitom nevyplývá, že by vozidlo nacházející se před vozidlem stěžovatelky stálo před přechodem z důvodu poruchy nebo jiného důvodu trvalejší povahy, a vytvořilo tak překážku provozu na pozemních komunikacích, kterou by bylo třeba objet ve smyslu § 16 zákona o silničním provozu. Sama stěžovatelka v žalobě potvrdila, že se jednalo o „*vozidlo, které odbočovalo vpravo do ulice Platnéřská a zastavilo před přechodem pro chodce a dávalo přednost chodci jdoucímu po přechodu pro chodce*“.

[16] Pro posouzení věci je nezbytné rozlišit pojmy „zastavení“ a „zastavení vozidla“. Podle § 2 písm. o) zákona silničním provozu „*zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*“, podle písmene p) téhož ustanovení pak „*zastavit vozidlo znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče*“. Podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona řidič (kromě řidiče tramvaje) „*nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce...*“.

[17] Z citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je nesporné, že v případě, kdy řidič zastaví své vozidlo před přechodem pro chodce s úmyslem umožnit chodcům bezpečné přejití a následně pokračovat v jízdě, jedná se o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. p), nikoliv o zastavení podle písmene o) tohoto zákona. Činí tak totiž, kromě odlišného důvodu, v reakci na dopravní situaci vzniklou nezávisle na jeho vůli. Jízdní manévr, jímž se řidič vozidla vyhýbá vozidlu, které před ním zastavilo před přechodem pro chodce ke splnění povinnosti neohrozit a neomezit přecházející chodce, je proto

předjížděním ve smyslu § 17 zákona o silničním provozu, nikoliv objížděním podle § 16 téhož zákona.

[18] Smyslem zákazu stanoveného § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu je zajištění bezpečnosti chodců, kteří přecházejí po přechodu pro chodce ve chvíli, kdy jim vozidlo jedoucí po vozovce dalo přednost. Jiné vozidlo, které jede za vozidlem, jež dalo chodcům přednost, jej nesmí předjet, neboť by tím ohrozilo bezpečnost chodců nacházejících se na přechodu. Je přitom nerozhodné, zda vozidlo, které dává chodcům přednost, pouze zpomaluje, zastavuje nebo již zastavilo. Vozidlo jedoucí za ním, nesmí ani v jednom z těchto případů ohrozit chodce tím, že by zastavující či stojící vozidlo předjelo a pokračovalo v jízdě. Ať již vozidlo před přechodem zpomaluje nebo stojí, dává tím najevo, že před ním do vozovky vkročili nebo se chystají vkročit chodci. Řidič vozidla jedoucího za vozidlem dávajícím chodcům přednost je proto povinen dbát zvýšené opatrnosti, neboť pravděpodobnost střetu s chodci v případě pokračování v jízdě je vysoká. I kdyby vozidlo jedoucí před ním zcela před přechodem zastavilo, nejednalo by se o vozidlo nebo překážku provozu na pozemních komunikacích, které by bylo možné objet s odkazem na § 16 silničního zákona. Takovým výkladem by byl zcela popřen smysl zákazu stanoveného v § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Navíc, i v případě objíždění podle § 16 silničního zákona řidič nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

[19] Námitky, v nichž stěžovatelka tvrdila, že nepředjížděla, ale objížděla stojící vozidlo, a že městský soud neměl potvrdit napadené rozhodnutí, pokud neexistovaly důkazy prokazující vědomost stěžovatelky o zastavení vozidla, proto nejsou důvodné.

[20] Dále stěžovatelka pouze v obecné rovině namítla, že městský soud nesprávně zhodnotil postup magistrátu spojený s projednáním přestupku v její nepřítomnosti. Proti závěrům městského soudu však neuvedla žádné konkrétní argumenty, pouze stručně shrnula své výtky vůči magistrátu.

[21] Zaprvé, setrvala na námitce, že magistrát nesprávně dovodil účelovost předložené cestovní smlouvy. Městský soud však závěr správních orgánů o účelovosti cestovní smlouvy nepovažoval za rozhodný. Podmínky pro projednání přestupku bez účasti stěžovatelky na jednání považoval za splněné již tím, že stěžovatelka včas (ani k výzvě magistrátu) nedoložila důvody omluvy. Úvahy správních orgánů o účelovosti omluvy městský soud považoval za vyslovené pouze nad rámec nezbytného odůvodnění. Kasační námitky brojící proti závěru o účelovosti a nevěrohodnosti předložené cestovní smlouvy nemohou účinně zpochybnit napadený rozsudek, neboť směřující proti závěru, který městský soud neučinil.

[22] Zadruhé, stěžovatelka vytkla magistrátu, že dodatečně vyložil pojem „*bezodkladně*“ v její neprospěch a uznal fikci doručení v době, o které věděl, že stěžovatelka byla na dovolené v zahraničí. Městský soud měl podle stěžovatelky rozpoznat, že tímto postupem správní orgány porušily její procesní práva. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[23] Soud předně podotýká, že podle dispoziční zásady je vázán řádně uplatněnými důvody kasační stížnosti a není povinen ani oprávněn nahrazovat projev vůle stěžovatele, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti. V opačném případě by soud porušil zásadu rovnosti mezi účastníky řízení, přestal by být nestranným třetím a převzal by roli advokáta. Rozsah soudního přezkumu tedy vymezuje stěžovatel. Míra přesnosti kasačních bodů pak do značné míry určuje, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[24] Při posouzení včasnosti a náležitosti omluvy a jejich důvodů městský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který opakovaně potvrdil, že omluvu účastníka řízení z jednání, založenou na tvrzení o čerpání dlouhodobě plánované dovolené, která nebyla doložena žádnými doklady, nelze hodnotit jako náležitou (viz městským soudem citovaný rozsudek č. j. 8 As 54/2013 – 29, obdobně také rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22, v němž soud uzavřel, že omluvu z jednání nelze považovat za náležitou, nevyhověl-li stěžovatel výzvě k předložení dokladů prokazujících jeho dovolenou).

[25] Nejvyšší správní soud také opakovaně upozornil, že soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně. K omluvám účastníka řízení zdůvodněným jeho soukromými zájmy, jejichž organizace je plně v jeho dispozici, je proto třeba přistupovat obezřetně, zejm. ve vztahu k požadavku na řádné doložení tvrzených důvodů (srov. rozsudek č. j. 8 As 54/2013 – 29 nebo rozsudek ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95).

[26] Městský soud založil napadený rozsudek na zjištění, že předvolání k jednání nařízenému na 10. 9. 2013 bylo stěžovatelce doručeno do vlastních rukou s dostatečným předstihem dne 16. 8. 2013. V předvolání byla řádně poučena, že nemůže-li se k jednání dostavit, je povinna se bezodkladně a s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit, a pokud tak neučiní, může být jednáno v její nepřítomnosti. Omluva stěžovatelky spočívala v tvrzení o pobytu na zahraniční dovolené v době od 10. do 17. 9. 2013. Toto tvrzení však nebylo ničím doloženo. Magistrát proto podle městského soudu šetřil procesní práva žalobkyně, když ji k doložení důvodů omluvy dodatečně vyzval. Za situace, kdy stěžovatelka uvedla v omluvě, že má dovolenou již objednanou a zaplacenou, byl magistrát oprávněn požadovat doložení důvodu omluvy „*neprodleně*“. Dále městský soud zdůraznil povahu doručované písemnosti, která byla prostou výzvou (nikoli např. rozhodnutím, s nímž by bylo spojeno plynutí dalších procesně významných lhůt). Stěžovatelka si mohla písemnost vyzvednout kdykoliv v době od 2. 9. 2013, na adrese trvalého pobytu jí byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky i poučení. Výzva k dodatečnému doložení důvodů omluvy se tedy prokazatelně dostala do sféry dispozice stěžovatelky, která na ni včas nezareagovala. Pro fikci doručení je přitom rozhodné, že adresát měl objektivní možnost se s doručovanou písemností seznámit, nikoliv, zda se s ní skutečně seznámil.

[27] Oproti popsanému podrobnému zdůvodnění závěrů městského soudu stěžovatelka nepřinesla v kasační stížnosti žádné právní ani skutkové argumenty, s výjimkou prostého

tvrzení, že magistrát dodatečně vyložil pojem „*bezodkladně*“ v její neprospěch a uznal fikci doručení v době, kdy věděl, že stěžovatelka byla na dovolené v zahraničí.

[28] Nejvyšší správní soud považuje za rozhodné, že stěžovatelka byla poučena o tom, že důvod své omluvy musí řádně doložit již v předvolání ze dne 13. 8. 2013, které si převzala dne 16. 8. 2013 (a poté i ve výzvě k dodatečnému doplnění důvodů omluvy ze dne 23. 8. 2013). Stěžovatelka byla současně upozorněna na to, že bez doložení dokladů prokazujících tvrzené skutečnosti magistrát nemusí omluvu uznat a přestupek může být projednán bez její přítomnosti. Již z předvolání k jednání si tedy stěžovatelka musela být vědoma, že důkazní břemeno k doložení náležité omluvy spočívalo výhradně na ní, a zároveň si nepochybně byla vědoma, že k omluvě zaslané magistrátu žádné doklady nedoložila. Za této situace nemohla oprávněně očekávat, že magistrát její omluvu bez dalšího akceptuje a navrhne nový termín jednání. Výzva k dodatečnému doložení důvodů omluvy byla stěžovatelce zaslána již před odjezdem na dovolenou, která se měla podle jejího tvrzení uskutečnit od 10. 9. 2013, a byla připravena k vyzvednutí ode dne 2. 9. 2013, stěžovatelce byla zanechána výzva k vyzvednutí a byla poučena o právních důsledcích nevyzvednutí či odmítnutí převzetí zásilky. Bylo tak plně v dispozici stěžovatelky, zda v období více než jednoho týdne před odjezdem na dovolenou zkontroluje, zda jí od magistrátu nepřišlo nějaké vyrozumění či výzva. S ohledem na skutečnost, že i přes poučení zaslala omluvu bez jakýchkoli dokladů, bylo možné po ní požadovat, aby si např. telefonicky ověřila, zda magistrát její omluvu akceptoval. Procesní pasivita tak jde plně k její tíži.

[29] Nejvyšší správní soud sdílí také závěr městského soudu, podle kterého samotná skutečnost, že se účastník řízení s doručovanou písemností fakticky neseznámil, nebrání fikci doručení, jsou-li splněny podmínky § 24 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 4 a 5 správního řádu (správná doručovací adresa, adresát byl vyzván k vyzvednutí písemnosti a poučen, uplynula úložní doba a adresát si doručovanou písemnost na příslušné poště nevyzvedl). Nesplnění těchto podmínek stěžovatelka netvrdila. Účelem fikce doručení je zamezit tomu, aby účastníci řízení mohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu řízení a prodlužovat tak jeho délku. Pokud si adresát nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu, dává mu správní řád v § 24 odst. 2 dodatečnou možnost za podmínek § 41 téhož zákona požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Této možnosti stěžovatelka nevyužila.

[30] S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že stěžovatelka účinně nezpochybnila závěr, že byly splněny podmínky pro konání ústního jednání bez její přítomnosti podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[33] Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti dvěma platbami po 5.000 Kč, uhradila tedy celkem 10.000 Kč. Podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5.000 Kč. Podle § 10 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích soud vrátí přeplatek, bylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost. Výrokem IV. tohoto rozsudku proto soud vrátil stěžovatelce přeplatek ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně JUDr. Jindry Čihákové.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu